

เรื่องเล่าจากรอยเท้าพระพุทธรองค์ ย อรุณรุ่ง : ผู้เขียน

ย [ดูเพิ่มเติมจากที่นี่](#) [แสงบุญ ๔ สังฆนียสถาน](#)

ย

ปฐมเหตุของการเดินทาง

ย

ย หากเปรียบเทียบชีวิตคือการเดินทางที่ไม่มีวันจบสิ้น...สำหรับคนรักการเดินทางคงมีความสุขทุกครั้งเมื่อได้ก้าวย่างออกจากบ้าน...สำหรับฉัน..ก็มีทั้งสุขและทุกข์บ้างกับการเดินทางที่บางครั้งไม่ค่อยเต็มใจจะไป....บันทึกการเดินทางย้อนรอยความจำครั้งนี้....เพียงเพื่อเก็บเกี่ยวความประทับใจที่ได้ไปสัมผัสมาด้วยตนเอง

หลังจากที่ฝันใฝ่มานาน.....ความฝัน..ที่เป็นพลังผลักดันให้เราก้าวไปให้ถึงสิ่งที่ฝัน (เท้าเปล่ากำลังของเราเอง)....ย ย ย ย ย ย ย ย ย

นับถอยหลังความฝันสมัยเรียนปี ๒ ในรั้ววิทยาลัย มีวิชาปรัชญาเบื้องต้นเป็นวิชาบังคับเรียนของทุกวิชาเอก อาจารย์ผู้สอนให้ทำรายงานโดยการค้นคว้าด้วยตนเอง

รู้สึกไม่ชัดเจนในวิชาที่เรียนมากนัก ดีแต่ว่าได้อาจารย์ที่ปรึกษาดี แนะนำหนังสือให้หลายเล่ม ย ย ย ย หนึ่งในนั้นมีหนังสือเรื่อง ย โ เทียวอินเดียโย

ของสารนาถรวมอยู่ด้วย เริ่มอ่านเริ่มทำความเข้าใจในประเทศอินเดียที่ละน้อย ค่อย ๆ ซึมซับไปกับภาษาที่เขียนได้ชวนอ่านชนิดวางไม่ลง ตะลุมอ่านทั้งวันทั้งคืน

อ่านไปเคลิ้มไปด้วยซาบซึ้งในความรักอันเป็นที่มาของ โ ทัชมาฮาโล อ่านแล้วอ่านอีก จนต่อมกระหายอยากไปอินเดียมาเยือนทั่วสรรพางค์กาย

ย ย ย ย ย กาลเวลาผันผ่าน...ชีวิตไม่ย้อนรอยเดิม..เพียงแต่กลับมายังที่เดิม..ที่มีเรื่องเดิมมาเป็นแรงผลักดัน..เพราะมีโอกาสได้สอนนักเรียนชั้นปีที่ ๑

ในรั้วเดิมที่เคยศึกษา ว่าด้วยวิชาหลักมานุษยวิทยา ในรายละเอียดของวิชาจะต้องสอนบ่อเกิดของศาสนา...เอาละซี.....ใคร ๆ

ก็รู้ว่าถ้าด้วยเรื่องนี้...อินเดีย...อินเดีย...ต้องเป็นพระเอกอย่างไม่ต้องถามซ้ำ.....ทีนี้ละตัวรับตัวราที่เกี่ยวกับอินเดียรายล้อมอยู่รอบตัวโดยไม่ต้องสงสัย....ยิ่งอ่านยิ่ง

กระหายอยากไปเยือน.....ทำไม่น่า..ฉันจึงหลงเสน่ห์อินเดียอย่างมากมายขนาดนี้ ย

ได้แต่หวังว่า..โอกาสที่จะได้ไปเมื่อไหร่จะมาเยือนซะที...เพราะทุกครั้งทีคนแวดล้อมซัดใจได้ไปอินเดียย ตัวเองมักจะแคล้วคลาดเสมอ...

ย ย ย ย ย ย แต่ครั้งนี่..ฝันที่ฉันใฝ่..ก็มีอันเป็นจริง..เมื่อครูบาอาจารย์ได้มาบอกว่ามีทริปอินเดีย ๑๓ วัน จัดโดยสถาบันแม่ชีไทย

ก็ตอบตกลงโดยที่ยังมีปัญหาร้อยแปดคาราคาซัง..แต่เมื่อมองมันที่จะไป...ปัญหาอะไรก็ไม่สามารถกักรั้งใจที่กล้าจะก้าวและแล้วสิ่งที่กล้าจะก้าวเมื่อ ๑ - ๑๓

กรกฎ ๕๑ ก็ได้โลดแล่นเพื่อถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรหน้าจอก็คือเกิดขึ้น....

(บันทึกฉบับไม่ไหวแล้วจ้า..ขอพักก่อน..กลับมาถึงเมื่อคืนที่ ๑ ของวันใหม่กว่าจะได้นอนไปเสีย ๒ รุ่งเช้าลุกไปทำงานจนปานนี้ยังไม่ได้หยุด สัญญาว่าจะทยอยเขียน

ให้อ่านกันเรื่อย ๆ ขอโทษคนที่มาปูเสื่อนอนเฝ้าหน้าจอกด้วยเค้อ..)ก้าวแรกที่ไกลกัตกต่าย ย ย ย ย เมื่อฉันรู้ข่าวเรื่องไปอินเดียได้สักเดือนกว่า ๆ หลังจากที่ตอบตกลง

ก็ตะลุมอ่านข้อมูลเรื่องอินเดียก่อนนอน เป็นเช่นนั้นอยู่ทุกค่ำคืน เมื่อนั่งหน้าคอม ฯ

เรื่องอื่นจะไม่ได้แผ่วพานเลย.....จากนั้นตระเวนหาชื่อของไซท์ที่จำเป็นสำหรับการเดินทางและนำไปไซท์ที่โนนย ย เพราะตระหนักดีว่าไม่ใช่บ้านเรา

โดยเฉพาะอินเดียอะไร ๆ ย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ (จากการอ่านหนังสือ)

หลังจากเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าไว้เป็นเดือนเพราะกลัวจะตกหล่น....แต่แล้วคำสั่งฟ้าผ่าก็มาเยือนก่อนการเดินทางไปอินเดีย ๑ อาทิตย์.....โดยให้เดินทางไปต่างจังหวัด ๒

วัน (แถบกรุงเทพฯ ย ชลบุรี และสมุทรสงคราม)

.....โอ...ช่างเป็นคำสั่งที่บาดเจ็บเหลือเกิน...เพราะฉันไม่ยอมไป....แต่ก็ซัดคำสั่งนี้ได้เนื่องด้วยเป็นภาระหน้าที่ในงาน.....จำใจรื้อกระเป๋าเพื่อเอาของที่ไปอินเดียออก

รื้อไปบนไป..ทำไม่ถึงต้องเป็นเราโ ช.(ด้วยวะ)

ย ย ย ย ย ย กลับจากต่างจังหวัดด้วยเหลือเวลาอันน้อยนิด เพราะมาถึงวันที่ ๒๔ มิย. เวลาที่ยังคืน วันอาทิตย์ (๒๙ มิย.) เพลียจัดย นอน ๆ ลูก ๆ ทั้งวัน หาได้ทำอะไรไม่

จนถึงวันจันทร์ (๓๐ มิย.) เข้าไปสะสางและมอบหมายงานจนถึงบ่าย ๔ โมงกว่าจึงได้จรัสออกจากที่ทำงานด้วยใจอันสว่างน แวะซื้อน้ำพริกแห้ง ,แกงโตปลา

และขนมกรุบกรอบไปกินกันเหนียวที่อินเดียย ทุ่มกว่า ๆ ไปสนามบิน ได้ยากับเซนเรื่องที่ตกลงกันไว้ เซนบอกอาจารย์ไปให้สบายใจนะ ทุกอย่างผมจัดการเอง

นี่แหละมีลูกศิษย์ดีเป็นศรีแก่ตัว..(ฮิ้ว)ย ก่อนลงจากรถเดือน อ.ปู้ว่าอย่าลืมกล้องถ่ายรูป แต่เมื่อมาถึงสนามบินก็หอบหิ้วแต่กระเป๋าของตัวเอง เลยไม่ได้ดูคนอื่นย

จากนั้นไปรอคณะที่ขึ้นสองผู้โดยสารออก เหลียวมองกล้องถ่ายรูปที่ถือ อ.ปู้ ใจหายวาบ ไม่เห็นมีย ย ย

นึกในใจ...ว่าแล้ว...เดือนแล้ว..พยายามติดต่อเซนให้เอากล้องมาคืน.....แต่ไม่สามารถติดต่อได้...จนกระทั่งเครื่องออกจากสนามบินภูเก็ตเวลา ๒๐.๔๕

น.....ฉันเลยโห้..ปู้ติดต่อทางกรุงเทพฯ ฯ ช่วยซื้อกล้องใหม่ เพราะรู้ว่าหากไม่มีกล้องรับรองงานนี้..ปู้เจาสินิทีไปจนถึงโปรแกรมแน่นอน

เครื่องลงจอดที่สนามบินสุวรรณภูมิด้วยเวลา ๑ ชั่วโมง ๑๕ นาทีย สำหรับฉันราตรีนี้ยังเยาว์นัก เพราะคณะ ฯ นัดพร้อมกันเวลา ๓ นาฬิกาของวันใหม่ ย

กัมมธนาพิกาคัด ๕ ทุ่ม ...จะทำอย่างไรกับชีวิตตัวเองดี...ด้วยว่า....ตัวเองน่าจะสมาธิสั้น (หรือไม่) เพราะอยู่ไม่ค่อยจะติดที่

คณะที่มาด้วยกันเอนตัวลงนอนที่เก้าอี้ผู้โดยสารชั้น ๔ ประตูที่ ๑๐ W อย่างสบาย ๆย ส่วนฉันหลับไม่ลง ทั้งไฟสว่าง ทั้งหนาวจนสั่น เลยเดินสำรวจสุวรรณภูมิย ขึ้นลง ๆ

บันไดเลื่อนจนรู้สึกร้อน จัดการแลกเงินดอลลาร์เพื่อไปแลกเป็นเงินรูปีไว้ใช้จ่ายที่อินเดีย...ขาดทุนนะงานนี้เอาเงินหมื่นไปแลกเงินดอลลาร์ได้กลับมาแค่ห้าพันกลาง ๆย

พร้อมทั้งมีเงินไทยติดตัวไปประมาณ ๒ พันนิต ๆย

ประมาณตี ๓ย คณะ ฯ มาพร้อมกัน หัวหน้าทัวร์ (แม่ชี) เช็คนย ติดป้ายชื่อย โหลดกระเป๋า ย ฯลฯย คณะ ฯ ที่มานั่งขวามือขวากันทั้งนั้น

ยกเว้นพวกเราที่ยังแต่งหลากสีแต่ไม่ดูขาดย กว่าจะเสร็จเรื่องเสร็จราวไปตี ๔ กว่า ๆย จึงได้ขึ้นเครื่องของประเทศภูฏานย สายการบิน Drukair

ซึ่งออกจากสนามบินสุวรรณภูมิตี ๕ กว่า ๆ บายบายไทยแลนด์ โ ช.

เหมือนทุกครั้งทีขึ้นเครื่องบินออกนอกประเทศไทย ฉันรู้สึกไม่มีความสุข กลัวอะไรไม่รู้ร้อยแปดพันประการย คิดถึงแม่ขึ้นมาจับใจ

ตาเริ่มแสบเหมือนดั่งมีเม็ดทรายอยู่ด้านใน ย แอบจับกลับไปปิดหนึ่งเพราะไม่ได้นอนทั้งคืน และแล้วก็ตื่นมาเมื่อเวลา ๗ โมงกว่า ๆ ของประเทศไทย
คาดว่าเครื่องกำลังจะลงเพราะก้มมองทางปีกเครื่องบินเริ่มเห็นบ้านเรือน ทุ่งนา และถนน จากนั้นไม่นานเครื่องค่อย ๆ ร่อนลงอย่างช้า ๆ และจอดสนิทด้วยเวลาประมาณ
๓ ชั่วโมง ผู้คนต่างพากันทยอยลงจากเครื่องรวมทั้งตัวฉัน ที่เมื่อหลุดมาเหยียบรันเวย์สนามบิน
ก็ให้จิตใจอย่างสุดแสนเพราะสามารถรอดปลอดภัยมาถึงสนามบินก็ลัดตากับเค้าจนได้

ย

ย ย ย ผ่านสนามบินเข้ามาด้านใน มองหาห้องน้ำเป็นอันดับแรก แต่ด้วยข้อมูลเรื่องห้องน้ำของอินเดียย ทำให้ฉันผวาเล็ก ๆ
เพราะกลัวเจอกับสิ่งอันไม่พึงปรารถนา แต่เมื่อเข้าไปจริง ๆ ก็ไม่เป็นเหมือนที่คาดไว้อะไร รุสสิกผอนคลายผ่านไปอีกหนึ่งครั้งย แล้วมาต่อที่พิธีการตรวจคนเข้าเมือง
มีคณะเราเป็นคนแรกที่มาถึง อ้อ ลืมบอกไปเวลาของอินเดียช้ากว่าเมืองไทย ๑.๓๐ นาที
ฉันเลยต้องหมุนนาฬิกาตามเวลาในอินเดียเพื่อป้องกันการสับสนในเวลานัดหมาย

ย

ด้วยเรามาถึงสนามบินเป็นคนแรกๆ ทำให้แขกอินเดียยังไม่ตื่นมาทำงานย เขาจะซี...เริ่มเจอสิ่งที่ได้อ่านมาว่าเมืองอินเดียอะไร ๆ ก็เกิดได้เสมอ
ฉันเลยเดินเตร็ดเตร่ขณะที่รอกระเป๋าเพื่อสำรวจพื้นที่ สนามบินโกลกัตตาไม่ได้ยิ่งใหญ่เหมือนสุวรรณภูมิ ดูเก่า ๆ ทึม ๆ ทั้ง ๆ ที่
ในอดีตก็ลัดตาก็คือเมืองหลวงของประเทศอินเดีย แต่ในปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อจากเมืองกัลกัตตา เป็นโกลกัตตาไปเรียบร้อยแล้ว
รอกระเป๋าานานมาก อะไร ๆ ดูเชื่อซ้าไปหมด เจ้าหน้าที่ไม่ได้เร่งรีบ กวักกระเป๋าแต่ละใบจะผ่านเครื่องโหลดออกมา ฉันแทบหลับคารกเซ็น
ประกอบกับของคณะเรามีของมากมายเหลือเกิน ทั้งข้าวสาร ข้าวเหนียว ปลา ร้า อาหารแห้ง เครื่องกระป๋อง ที่นำมาจากเมืองไทย
เพื่อใช้ประกอบอาหารให้กับคณะที่เดินทางตลอดโปรแกรมย รวมทั้งนำไปถวายพระสงฆ์ที่จำวัดไทยในประเทศอินเดีย
เมื่อได้กระเป๋าของตัวเองเรียบร้อยแล้ว ฉันได้ช่วยแม่ชีขึ้นรถที่หนักอึ้งเพราะบรรทุกข้าวของ เพื่อมารอรถทัวร์ที่ด้านนอกสนามบินย ย
ในขณะที่ฉันเดินขึ้นสัมภาระมาอย่างไม่เร่งรีบย แม่ชีบุญเรื่อง (หัวหน้าคณะ) ก็บอกฉันให้ขึ้นไปไว้ด้านนอกย ด้วยมีพระอาจารย์มารอรับ
เดินทางมาตั้งแต่เมื่อคืนจากพุทธคยา ย ฉันเดินต่อไปเรื่อย ๆ สนามบินค่อนข้างเงียบเหงา เมื่อมองไปด้านหน้าย ฉันเห็นจิรวสิห์เหลืองปลิวไสวรอรับอยู่จริง ๆ ย ย
พร้อมรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยเมตตาจิตย ฉันย่อตัวลงนมัสการพระอาจารย์ ท่านสารุดอบย นี่คือพระสงฆ์ไทยรูปแรกและเป็นคนไทยคนแรกที่ฉันได้พบในต่างแดน...
หลุดมาด้านนอกสนามบิน พระพิรุณโปรยปรายลงมาอย่างต่อเนื่อง เป็นฝนแรกที่ต้อนรับคณะของเราในวันนี้ย ด้านนอกยังคงเงียบเหงา เพราะยังช้ามาก
ฉันมองผู้คนที่สนามบินกัลกัตตาอย่างคนแปลกหน้า พวกเค้าก็มองฉันด้วยความรู้สึกเดียวกันย มีผู้ชายนำแก้วน้ำเล็ก ๆ พร้อมขานมมาเสนอให้ดื่มย
แม่ชีบอกว่าอย่าดื่มย
ฉันส่ายหน้าปฏิเสธความหวังดีเพราะได้อ่านหนังสือมาบ้างเรื่องการรับของกินหรือเครื่องดื่มจากคนแปลกหน้าในอินเดียแถวสนามบินหรือสถานีรถไฟ
ที่อาจใส่ยานอนหลับมาในของกินนั้น ๆย เมื่อเราหลับเค้าจะได้หยิบฉวยทรัพย์สินเงินทองของเราไปนั่นเองย เห็นคนเคี้ยวหมากถมน้ำลายปริด ๆ
เป็นอย่างนี้ตลอดเวลา สิ่งที่ฉันเห็นอีกอย่างคือรถแท็กซี่ในอินเดีย เรียกได้ว่า โทโรโทโรโสมามาก ๆ
จอดเรียงรายรอรับผู้คนที่อยู่เป็นทิวแถวด้วยสีเหลืองลละลานตาไปทั้งแถบ

ย

[อ่านต่อได้นี่](#)

กำหนดการ [ไหว้พระ ๙ วัด](#) ในอินเดีย ช่วงสงกรานต์ ๒๕๕๓